

Avattu latu

Vielä en ole aloittanut hiihtokautta, mutta lumesta ja sen mukanaan tuomasta valosta olen nauttinut. Kevyttä lunta kolatessa saa sopivaa liikuntaa eikä se ole liian raskasta näille tärkeille käsillenkään. Viime talvena hiihdin tavallista enemmän. Muutaman kerran kävin Kalajoella Hiihtomajan laduilla ja maisemissa. Kerran edessäni meni latukone. Se avasi minulle upeaa latua hiihdettäväksi aivan ensimmäisenä. Se puhdas, kaunis latu-ura juuri minua varten puhutteli. Joku avaa latua edessäni. Joku tietää suunnan. Joku näkee kauemmas. Saan hiihtää valmista uraa, kun joku muu on avannut umpeen menneen ladun.

Elämän muutoksissa suunta voi olla hukassa ja tuntua kuin hiihtäisi umpihankea. Upottaa, sukset on huonosti voideltu, sauvat liian pitkät ja monot hankaavat. Ilmakin on sumuinen ja tekisi mieli kääntyä takaisin.

Risteävä latu houkuttelee. Olisiko se helpompi? Ladulla tai umpihangessa voi olla muitakin hiihtäjiä. Jos joku hiihtää edellä, on joku jota seurata. Jos joku hiihtää takana, on joku joka pitää huolen. Jos joku hiihtää vierellä, on joku jonka kanssa voi jakaa matkan.

Niin - se puhutteleva latu-ura. Näky jäi mieleeni. Eteenpäin on avattu tie. En näe mutkan taakse enkä kovin kauas eteenpäin, mutta latu on avattu ja joku tietää. Se riittää.

*Jälleen edessämme avautuu tie,
yksin sinä tiedät minne se vie.
Ja olet edeltä jo kulkenut sen, oi Herra,
olet edeltä jo kulkenut sen.*

*Jälleen edessämme avautuu tie,
yksin sinä tiedät minne se vie.
Ja ohjaat askeleita eksyvien, oi Herra,
ohjaat askeleita eksyvien.*
(Jarkko Maukonen)

Hyvää adventinaikaa – avattua tietä kohti joulun juhlaa!

Eila Kotiaho